

[Jytte Hilden]

nes det at være hydratkalkmetoden, som er den mest populære eller den mest fremgangsrig. Men dertil kommer selvfølgelig spørgsmålet om økonomien i dette.

Spørgsmålet om okkergenerne i vandløb involverer jo mange sektorer, det er et spørgsmål om landbrugssektoren, det er et spørgsmål om dambrug, det er vandløbsloven, det er naturfredning, det er miljøet, så det er godt med en forsøgsordning. Det, man kan undre sig en smule over, er, at denne redegørelse kommer her og nu. Det er ikke så længe siden – det var i februar i år, tror jeg – vi behandlede et spørgsmål om at fortsætte den gældende forsøgsordning, sådan at man ikke bums holdt op her midt i sommerferien. Men så kommer redegørelsen her sidst i folketingssamlingen. Ministeren skriver meget pænt i sin redegørelse, at han gerne vil have nogle tilbagemeldinger, og der opregnes en række modeller, som man kunne tænke sig at køre efter: totalt drænforbud, eller man må kun dræne, hvis man samtidig laver okkerbekæmpelse – det kunne så give anledning til hel eller delvis offentlig støtte – og endelig, så vidt jeg har forstået, kunne der være tale om en form for compensation til de landmænd, som ikke kunne få lov til at dræne.

Jeg kan fra socialdemokratiets side sige, at vi i høj grad er interesseret i, at dette okkerproblem rent faktisk bliver løst, og vi er på den måde enige i de bemærkninger, der er fra Danmarks Naturfredningsforening i den redegørelse, vi har fået fra miljøstyrelsen. Men jeg kan da også fra socialdemokratiets side sige, at vi er ikke her og nu i dag i stand til at give nogle præcise meldinger om, hvorvidt det er den ene, den anden eller den tredje model, eller måske noget helt fjerde eller femte, som vi rent faktisk vil havne i. Når vi ikke er det, skyldes det, at sådan som jeg læser ministerens redegørelse og læser den redegørelse, der er kommet fra miljøstyrelsen, så kan der ikke være total enighed i denne regering. Jeg kunne måske driste mig til at spørge, om dette er miljøministerens lille private redegørelse, for landbrugsministeriets repræsentanter i det udvalg, der har siddet, har da i høj grad taget forbehold over for en del af de ting, som står beskrevet.

Vi vil gerne have okkerproblemerne rent faktisk løst, og vi ser meget gerne, at ministeren kommer med et konkret lovforslag, men

vi føler ikke, at det er vores opgave ligefrem at komme med gode ideer til, hvordan dette forslag skal udformes. Derfor venter vi spændt i socialdemokratiet på, hvornår en samlet regering kommer med et forslag til denne okkerbekæmpelse, både med hensyn til teknikken, som jeg var inde på, og – det er måske det, der især trænger sig på – med hensyn til, hvordan de økonomiske problemer i forbindelse med en tackling af dette problem skal klares.

Rønholt (KF):

Jeg vil gerne på regeringspartierne vegne takke miljøministeren for denne okkerredegørelse, som på så udmærket måde redegør for sammenhæng og årsager. Vi har stor tillid til, at miljøministeren vil tage redegørelsen op og på grundlag af den komme med de initiativer, der skal til efter den nuværende okkerlovs udløb.

Leif Hermann (SF):

Jeg må beklage, at jeg ikke som den foregående ordfører er i stand til at gøre det så kort, men jeg skal også gøre, hvad jeg kan, for ikke at forlænge debatten.

Under førstebehandlingen af forslaget til forlængelse af loven om tilskud til nedbringelse af okkergener sagde vores ordfører, at vi med stor opmærksomhed ville afvente en redegørelse for navnlig økonomien i dette problem. Selv om vi ikke har fået nogen endelig og detaljeret redegørelse for de økonomiske problemer, har vi dog med miljøstyrelsens redegørelse et vist grundlag – ikke meget, men der står dog en lille smule om økonomien – som lader forstå, at det samfundsøkonomisk set er en meget dårlig forretning at indvinde de okkerholdige arealer under almindelig landbrugsdrift.

Den mest logiske løsning på problemet ville så være, at man lavede et forbud mod yderligere dræning af okkerholdige arealer. Det drejer sig om ca. 350 ha årlig og på længere sigt omkring 10.000 ha. Denne løsning har miljøministeren ikke valgt, og hvad måske værre er, i miljøministerens redegørelse savner man fuldstændig en egentlig udtalt miljøbeskyttelsesargumentation. Hvor er det eksempelvis i miljøministerens redegørelse nævnt, at de såkaldt vandlidende arealer bl.a. udgør resterne af de ferske enge langs